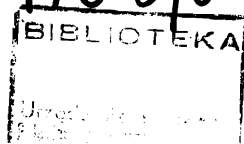

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 26949.

Kl. 34 g, 1/05.

34g 3/04

Franz Singer
(Wiedeń, Niemcy).

Stojak krzeseł, stołów lub podobnych mebli.

Zgłoszono 6 marca 1937 r.

Udzielono 14 lipca 1938 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy stojaka krzeseł, stołów i tym podobnych mebli; w stojaku tym części, przyjmujące obciążenie i zasadniczo poziome, podparte są tylko na jednym brzegu, w celu umożliwienia nasuwania jednego mebla na drugi. Celem wynalazku jest umożliwienie zestawienia dużej ilości oddzielnych mebli o tych samych wymiarach przy możliwie prostym ukształtowaniu stojaka i połączeniu jego dźwigarów.

Cel ten osiąga się zwłaszcza przez to, że stojak jest wykonany z dźwigarów, krzyżujących się przynajmniej w jednym miejscu i połączonych w miejscach skrzyżowania na wpust lub inaczej. Każdy dźwigar

jest najlepiej wygięty w pałąk; poziome ramiona pałąków z jednej strony dźwigają płytę, podejmującą obciążenie, a z drugiej strony tworzą części podnóża, podczas gdy mostki pałąków tworzą nogi mebla. Połączenie obu pałąków może być wykonane zarówno przez skrzyżowanie ramion pałąka, jak i przez mostki pałąka, bez potrzeby stosowania innych części, służących do usztynienia stojaka. Zasadnicza cecha budowy stojaka polega na tym, że skrzyżowanie jego części wykonane jest na zewnątrz jego nóg, w celu uzyskania wolnej przestrzeni do nasuwania jednego mebla na drugi.

Dalszy przedmiot wynalazku polega na rozmieszczeniu nóg mebla, t. j. części, łą-

czących podnóże z częścią stojaka, tworzącą podporę płyty nośnej. Jeśli nogi tak umieścić według wynalazku, by były pochylone względem siebie, to przez nasuwanie jednego mebla na drugi zawsze otrzymuje się możliwość zestawienia większej ilości poszczególnych mebli, niż to jest możliwe przy równoległym układzie nóg mebla.

Wreszcie przedmiotem wynalazku jest także taki układ części podnóża oraz połączenie go z płytą nośną względnie podpora płyty nośnej, że przy nasuwaniu jednego mebla na drugi podnóże jednego stojaka obejmuje wspomniane połączenie drugiego stojaka, t. j. nogi mebla. Także i ten układ daje możliwość zestawienia stosunkowo dużej, teoretycznie nieograniczonej nawet ilości poszczególnych mebli.

Na załączonym rysunku przedstawione są różne postacie wykonania przedmiotu wynalazku; fig. 1 przedstawia perspektywicznie przykład wykonania stojaka według wynalazku w zastosowaniu do krzesła; fig. 2 — przynależny przekrój poziomy według linii II — II na fig. 1; fig. 3 — perspektywicznie odmienny przykład wykonania krzesła; fig. 4 przedstawia perspektywicznie przykład wykonania stołu.

Jak widać z fig. 1 i 2, stojak składa się z dwóch dźwigarów w postaci pałaków, których ramiona poziome 2, 3 stanowią podnóże i krzyżują się w miejscu 1, podczas gdy równoległe do nich ramiona 4, 5, dźwigające siedzenie, krzyżują się w miejscu 8. W miejscu skrzyżowania jedno z ramion wchodzi na wpust w wycięcie drugiego ramienia tak, że zapobiega się przesuwaniu części stojaka względem siebie. Połączenie może być także wykonane w inny sposób; można też zastosować dowolne środki łączące w miejscu skrzyżowania. Mostki 6, 7 pałaków tworzą nogi krzesła, dźwigające siedzenie i łączące je z podnóżem. Górne ramiona, służące jako podpora dla siedzenia 11, oznaczonego liniami przerywanymi, posiadają skierowane w górę przedłużenia

9, 10, służące jako podpora dla oparcia pleców, umieszczonego w miejscu 12.

Jak widać z powyższego, krzesła, zaopatrzone w takie stojaki, mogą być nasuwane jedno na drugie, przy czym części podnóża 2, 3 jednego krzesła mogą być umieszczone między nogami 6, 7 drugiego krzesła i nasadzone na części podnóża tego drugiego krzesła. Ramiona 4, 5 jednego stojaka krzesła przylegają przy tym do powierzchni siedzeniowej 11 drugiego krzesła.

Jak widać z fig. 2, wolne końce części podnóża 2, 3 mogą posiadać większy odstęp od siebie niż prostopadły odstęp nóg krzesła. W tym przypadku przy wprowadzaniu ramion 2, 3 jednego krzesła między nogi drugiego krzesła pierwsze z tych krzesel należy nieco przekręcić lub przechylić w bok, po czym wsuwanie można dokończyć po przekręceniu z powrotem tego krzesła. Jeśli wolne końce części podnóża 2, 3 posiadają ten sam lub mniejszy odstęp niż nogi 6, 7 krzesła, to, oczywiście, nasuwanie jednego krzesła na drugie może być uskutecznione bez żadnego przekręcania przy poziomym położeniu siedzenia i części podnóża. Jak widać z rysunku, zastosowanie stojaka z większą odległością wolnych końców części stopowych 2, 3 nadaje krzesłu większą stateczność, zwłaszcza gdy jest ono zaopatrzone w poręcze.

Przez nasunięcie jednego krzesła na drugie powstaje zestaw, w którym każde krzesło przedstawione jest względem poprzedniego o pewną wielkość, odpowiadającą przekrojowi poprzecznemu pałaka, w kierunku wysokości i w kierunku poziomym. Ilość krzesel, które można zestawić, określona jest stosunkiem głębokości i wysokości krzesła do przekroju poprzecznego części stojaka; przy tej wielkości, która przy nasuwaniu krzesła, wymaga przechylenia, ilość ta jest ograniczona, gdyż już przy stosunkowo małej ilości nasuniętych jedno na drugie krzesel pod siedzeniem nie pozostaje dosyć miejsca dla wprowadzania

między nogami krzesła części 2, 3 w położeniu przechylonym.

Jeśli wymiary stojaka są tak dobrane, że przy osiągnięciu wysokości siedzenia przez leżące jedno na drugim części podnóża 2, 3 wolne końce ostatniego z wsuniętych krzeseł leżą przed nogami pierwszego krzesła, to poza ilością zestawianych krzeseł, określoną stosunkiem wysokości siedzenia do przekroju poprzecznego części stojaka, można przez nasuwanie dołączyć do zestawu jeszcze dalsze krzesła. Także przy zwykłym przekręceniu krzesła bez zmiany jego poziomego położenia wprowadzanie dalszych krzeseł może się odbywać tylko w ograniczonej ilości, gdyż nogi krzeseł już wsadzonych tworzą przeszkodę przy przekręcaniu.

W każdym przypadku ilość krzeseł, dających się nasunąć jedno na drugie, będzie ograniczona przez równoległość nóg pierwszego krzesła, jeśli część podnóża będzie posiadała w jakimś miejscu większą szerokość niż prostopadły odstęp nóg krzesła. Jeśli jednak nogi krzesła będą pochylone względem siebie, to przez wprowadzenie części podnóża w poziomym położeniu w tym miejscu, w którym nogi krzesła mają największą odległość od siebie i przez późniejsze przesunięcie w kierunku pionowym lub nieco pochylonym ku tyłowi, można całkowicie zużytkować przestrzeń pod siedzeniem, pomimo zastosowania części podnóża o stosunkowo dużych wymiarach, zapewniających stateczność krzesła.

Na fig. 3 przedstawiony jest stojak krzesła, którego mostki 23, 24 są skrzyżowane na stronie czołowej, zaś ramiona 21, 22 pałaków oraz ramiona 25, 26, dźwigające siedzenie, są umieszczone poziomo i równoległe lub w przybliżeniu równoległe do siebie. Przedłużenia 27 ramion 25, 26, podtrzymujące oparcie dla pleców, są wygięte pod prostym kątem i połączone ze sobą.

Także i ten stojak umożliwia zestawianie krzeseł przez nasunięcie jednego na

drugie przy dostatecznej wytrzymałości ramy o bardzo prostej zresztą budowie.

Przy postaci wykonania stołu według fig. 4 pozioma płyta stołowa 31 spoczywa na pionowych nogach 32, osadzonych na mostku 33 pałaka, tworzącego podnóżę stołu. Ramiona 34 tego podnóża posiadają o wiele większy odstęp od siebie niż nogi 32 stołu, przez co z jednej strony zwiększa się stateczność stołu, a z drugiej strony umożliwia wygodne nasuwanie jednego stołu na drugi.

Dzięki umieszczeniu stosunkowo blisko położonych nóg przy krawędzi stołu i dzięki pałakowemu kształtowi podnóża przestrzeń pod płytą stołową jest całkowicie niezajęta i dostępna z trzech stron tak, że osoby, siedzące przy tych trzech bokach stołu, nie stykają się ze stojakiem, dźwigającym płytę stołową.

Przy nasuwaniu takich stołów jeden na drugi płyty stołowe 1 i ramiona 34 pałaka układają się jedno na drugim, przy czym każdy następny stół przesunięty jest względem poprzedniego tylko o grubość pałaka ku górze i o grubość nóg 32 w kierunku poziomym.

Powyższe przykłady wykonania mogą ulegać najrozmaitszym zmianom w granicach wynalazku. Np. oprócz połączenia części stojaka w miejscach skrzyżowania można zastosować także i dalsze połączenie, nie przeszkadzające zestawianiu, np. połączenia końców części podnóża poprzeczką lub też połączenia ramion, podtrzymujących oparcie dla pleców i t. d. Także i przy użyciu nie skrzyżowanych części stojaka można zastosować opisaną zasadę, by przez nasuwanie jednego mebla na drugi można było zestawiać je w szereg w nieograniczonej ilości.

Wreszcie płytę nośną można zastąpić dowolnymi odpowiednimi częściami nośnymi, np. w rodzaju rusztu, ramy, na której napięty jest materiał, ramy, wyściełanej materiałem i t. d.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Stojak jednostronnie podpartych krzeseł, stołów lub podobnych jednostronnie podpartych mebli, znamienny tym, że w przybliżeniu poziome lub pionowe dźwigiary krzyżują się ze sobą przynajmniej w jednym miejscu i podparte są w tym miejscu względem siebie przez połączenie na wpust.

2. Stojak według zastrz. 1, znamienny tym, że poziome podnóża jego dźwigarów są skrzyżowane.

3. Stojak według zastrz. 1 i 2, znamienny tym, że ramiona jego dźwigarów, przejmujące bezpośrednio obciążenie przez płytę nośną (stołową, siedzeniową lub tej podobną), są skrzyżowane.

4. Stojak według zastrz. 1 — 3, znamienny tym, że części dźwigarów, stanowiące łączniki między podporą płyty, przejmującej obciążenie, a podnóżem i położone w płaszczyźnie pionowej lub w przybliżeniu pionowej, są odchylone od płyty obciążonej ku wewnątrz.

5. Stojak według zastrz. 1, znamienny tym, że jego podnóże oraz leżące w tej samej płaszczyźnie łączniki z podporą płyty, przejmującej obciążenie, są tak ukształtowane, iż umożliwiające jest gromadzenie mebli w stos przez wsuwanie jednego mebla w drugi w kierunku poziomym lub w przybliżeniu poziomym, przy czym wspomniane łączniki zostają umieszczone między częściami nożnymi następnego stojaka.

6. Stojak według zastrz. 1 — 5, znamienny tym, że części, leżące w płaszczyź-

nie pionowej lub w przybliżeniu pionowej, i stanowiące łączniki między podnóżem i podporą płyty, przejmującej obciążenie, krzyżują się ze sobą.

7. Stojak według zastrz. 5, znamienny tym, że podnóże dźwigarów jest wygięte w przybliżeniu w kształcie litery U.

8. Stojak według zastrz. 5, znamienny tym, że jego pionowe lub w przybliżeniu pionowe części nośne są umocowane w mostku wygiętego podnóża.

9. Stojak według zastrz. 5, znamienny tym, że łączniki między podporą płyty, przejmującej obciążenie, i podnóżami są pochylone względem siebie.

10. Stojak według zastrz. 1 — 9, znamienny tym, że składa się tylko z dwóch części, krzyżujących się przynajmniej w jednym miejscu.

11. Stojak według zastrz. 10, znamienny tym, że składa się z dwóch krzyżujących się ze sobą pałaków.

12. Stojak do jednostronnie podpartych krzeseł, stołów i tym podobnych mebli według zastrz. 1 — 11, znamienny tym, że jego wysokość i głębokość są tak dobrane w stosunku do przekroju poprzecznego jego części, iż przy zestawieniu mebli w stos, gdy podnóże górnego mebla znajdzie się na wysokości płyty nośnej dolnego mebla, górny mebel jest przestawiony względem pierwszego mebla w kierunku poziomym o głębokość stojaka.

Franz Singer.

Zastępca: Inż. M. Brokman,
rzecznik patentowy.

